

Cuprins

Cronică şcolară..... 2

Pagina jurnalului..... 17

Pagina interviului..... 22

Creaţii originale..... 27

Textul S.F. 32

Paginile Marei..... 35

Paginile Biancăi..... 37

Divertisment..... 38

Invitaţie la lectură..... 39

Ştiaţi că... 41

Expoziţia de pictură..... 44

Cronică şcolară

ONU a desemnat anul **2017 Anul Internaţional de Turism Durabil pentru Dezvoltare**. Călătoriile ne fac conştienţi de faptul că, în fiecare ţară, în fiecare regiune geografică a ţării noastre, natura şi cultura sunt valori care trebuie păstrate. Călătoriile consolidează relaţiile dintre oameni şi facilitează schimburi între diferite culturi şi tradiţii, contribuind astfel la înţelegerea reciprocă şi coexistenţa paşnică.

Aşadar, călătoria noastră continuă!

Ianuarie, 2017

Jurnal de bord: călătorie în lumea poeziei

167 de ani de la naşterea poetului Mihai Eminescu

Am urmărit un recital de poezie eminesciană susţinut de elevii clasei a IV-a A, coordonaţi de doamna învăţătoare, Domnica Tudor. Invitaţi speciali la eveniment au fost elevii de la Grădiniţa Dr. I. Raţiu.
Vă prezentăm, mai jos, expoziţia de pictură inspirată din versurile poetului.

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Ianuarie, 2017

167 de ani de la naşterea poetului, Mihai Eminescu

"Lacul codrilor albastru/ Nuferi galbeni îl încarcă"

Camelia Păteanu, clasa a VI-a

Tania Petrache, clasa a V-a

"La steaua care-a răsărit..."

Lorena Deteşan, clasa a VI-a

"De treci codri de aramă, de departe vezi albind
Şi-auzi mândra glăsuire a pădurii de argint"

Ioana Baraş, clasa a VIII-a

"Numai poetul, ca păsări ce zboară..."

Dalia Petaca Tania Petrache
clasa a V-a

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Ianuarie, 2017

Jurnal de bord: călătorie în lumea teatrului şi a schiţelor

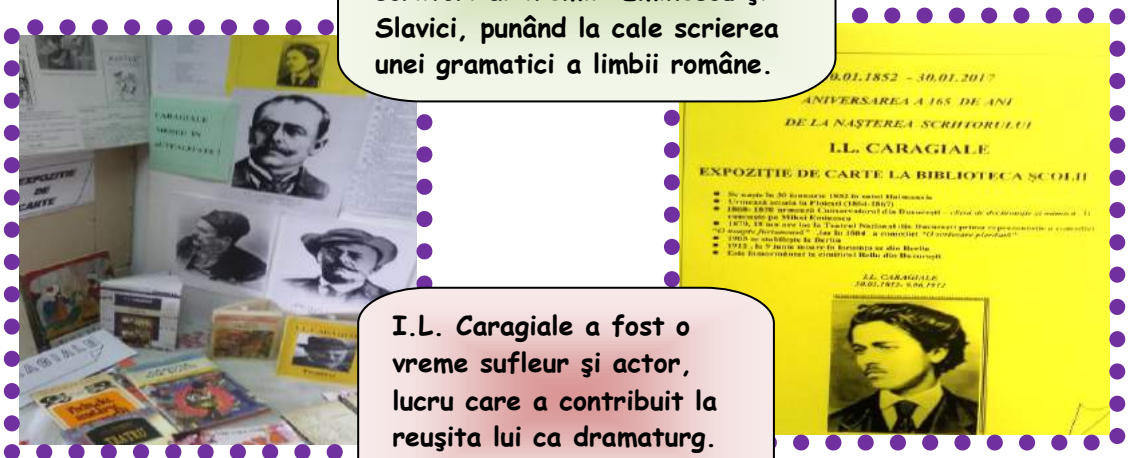
165 de ani de la naşterea scriitorului, Ion Luca Caragiale

Aniversare la biblioteca şcolii noastre

Doamna bibliotecară, Monica Mureşan, ne vorbeşte despre viaţa scriitorului şi despre exilul voluntar la Berlin. Mesele bibliotecii sunt împânzite cu volumele scriitorului: teatru, nuvele, momente şi schiţe.

Ca redactor de gazetă, avea un talent deosebit la proza satirică. Colaborează şi cu mari scriitori ai vremii: Eminescu şi Slavici, punând la cale scrierea unei gramatici a limbii române.

I.L. Caragiale a fost o vreme sufleur şi actor, lucru care a contribuit la reuşita lui ca dramaturg.

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Ianuarie, 2017

Jurnal de bord: călătorie printre stele, lanterne şi indicii
Războiul stelelor sau... al lanternelor?!

Cea de-a VII-a ediţie a **Concursului de lectură şi de orientare în spaţiu *"Cu lanterna printre cărţi"*** a stat sub semnul săbiiilor cavalerilor Jedi. Într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, ghidaţi de săbiile cu laser, cavaleri şi "cavalere" iscusite din Ordinul Clasa a VI-a au luptat cu Forţa Întunericului în căutarea indiciilor ascunse pentru salvarea "Republicii cărţilor".

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

4 februarie – Ziua Internaţională a decorării plicurilor poştale

Mail Art sau artă prin intermediul serviciului poştal

Colegii noştri au participat la a XIX-a ediţie a *Festivalului Ladea* organizat de Liceul de Arte Vizuale "Romulus Ladea" din Cluj-Napoca.
Concursul a propus a alternatvă pentru comunicarea din sfera virtualului, apelând la tradiţionalele forme de comunicare, serviciile poştale.
Iată câteva dintre lucrările colegilor noştri, participante la Festival!

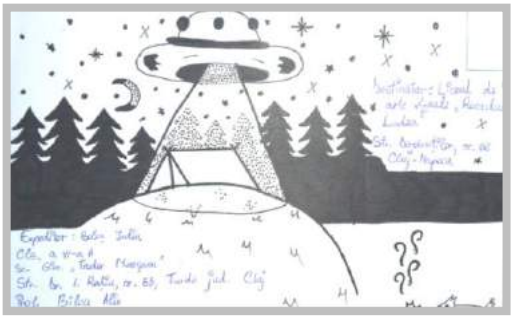

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

11 februarie, 2017, Ziua Internaţională a facerii de prieteni

Jurnal de bord: călătorie în Lumea Prieteniei
Caravana prieteniei la Şcoala Gimnazială „Teodor Murăşanu"

„Singurul fel de a avea prieteni este de a fi prieten" (R.W.Emerson)

„Caravana prieteniei" este un proiect educaţional desfăşurat în şcoala noastră, având ca parteneri elevi şi cadre didactice de la Liceul Tehnologic de Turism şi Alimentaţie din Arieşeni, judeţul Alba, coordonaţi de doamna profesoară, Laura Câmpean.

Proiectul se adresează elevilor claselor a V-a şi cadrelor didactice de la ambele şcoli partenere.

Vom stabili legături durabile de prietenie între copiii de la sat şi cei de la oraş, valorizând tradiţiile şi obiceiurile specifice fiecărei zone, pentru că apreciem şi respectăm valorile autohtone.

Caravana se va deplasa între cele două şcoli din Turda şi Arieşeni pentru împărtăşirea prieteniei în mediul real. Ne propunem organizarea unor excursii de neuitat!

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

24 februarie, 2017

Călătorie spre Tărâmul Dragostei
Dragobetele vine pe patine!

Deşi primăvara bătea deja la porţile oraşului nostru, ne-am gândit să onorăm invitaţia Primăriei Turda şi a patinoarului din Parcul Central pentru a beneficia de intrare gratuită cu ocazia Zilei de Dragobete.

Vedete de Dragobete pe scena din Parcul Central a oraşului!

Maestrul patinelor, Tudor, "face valuri" pe gheaţă!

Nu am fost la cules de flori prin pădure (cum se obişnuieşte de Dragobete), dar ne-am ţinut de jocuri şi ghiduşii! Am cântat şi ne-am simţit bine pentru că Dragobetele este zeul tinereţii şi al veseliei!

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Februarie, 2017

Jurnal de bord: pe urmele lui Dracula, în Pasul Tihuţa

O zi ploioasă, ceţoasă, dar perfectă pentru o călătorie în Ţara Moldovei şi pentru o întâlnire de înaltă clasă cu sângerosul conte!

Prima zi:„Hotel Castel Dracula”, şocul vieţii noastre!!! Femei cu lumânări care dispar, mâini care ies din pereţi şi te prind de picioare!!!
Râdem noi râdem, dar nu-i râsul nostru!

Plimbare, înainte de cină (în aşteptarea delicioaselor poale-n brâu), prin Parcul din Vatra Dornei.
Nu de alta, dar să ne mai vină inima la loc!

A doua zi: Telescaunul din staţiunea montană Vatra Dornei ne duce până deasupra norilor!
Aerul rece, proaspăt, de munte şi priveliştea fermecătoare ne-au trezit instantaneu!

Bistriţa-Năsăud, un oraş cochet, curat şi liniştit!
Biserica Evanghelică din al cărei turn am admirat panorama spectaculoasă a oraşului!

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Martie, 2017, prima lună de primăvară

Jurnal de bord: Ziua Mamei, călătorie de suflet

Cuvintele nu ne-au ajuns ca să le transmitem tuturor celor dragi preţuirea şi respectul nostru, aşa că am îmbinat poezia, cu rime moderne şi cu interpretări muzicale de excepţie.

Secvenţă muzicală interpretată la vioară de colega noastră, Anca Mircea, clasa a VII-a

N-am mai trecut de mult prin sat şi-mi spune/ Un om ce de pe-acasă a venit/ Cum c-a-nflorit la noi mălinul/ Şi c-ai albit, mămucă, ai albit.
(chitară şi voce, Gadiel Petrache, clasa a VII-a)

Mulţumesc, iubită mamă,/ Steaua mea din zori de zi/ Fără tine îmi este teamă/ Că planeta s-ar răci.
(chitară şi voce, Maria Rusu şi Dalia Petaca, clasa a V-a)

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

20 martie, 2017

Călătorie în spaţiul francofon de Ziua Internaţională a Francofoniei

Mai întâi, ne-am documentat: cum s-a ajuns de la ideea de francofonie, ce reunea toate spaţiile geografice în care se vorbea limba franceză, la o întreagă comunitate francofonă?

Apoi, am învăţat şi am intonat *Imnul Francofoniei* şi am creat Proiecte de cultură şi civilizaţie franceză.

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

21 martie, Ziua Internaţională a Poeziei

Călătorie pe aripile... poeziei, în cadrul celei de-a XIII-a ediţii a Concursului de recitare "Minunata inocenţă", 2017

15 tinere talente din clasele a V-a s-au întrecut în rime, în cadrul etapei organizate la nivelul şcolii, a **Concursului de recitare "Minunata inocenţă"**.

Premianţii Concursului de recitare "Minunata inocenţă", 2017

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

23 martie, 2017

Planuri de viitor pentru absolvenţii clasei a VIII-a în cadrul Campaniei „Mândru să fiu fermier!"

Un echipaj format din elevi ai claselor a VIII-a de la şcoala noastră a participat, în cadrul Campaniei „Mândru să fiu fermier!" organizată la Colegiul "Emil Negruţiu", la o masă rotundă alături de fermieri şi agenţi economici locali, autorităţi locale şi reprezentanţi ai Centrului Naţional pentru Dezvoltarea Învăţământului Profesional şi Tehnic.

Campania face parte din programul naţional „Liceele agricole – Hub-uri locale pentru dezvoltarea fermelor mici şi mijlocii", fiind organizată de Fundaţia World Vision România împreună cu Colegiul „Emil Negruţiu" din Turda.

"Am fost deosebit de interesată să particip la această masă rotundă pentru că provin dintr-o familie de ingineri fermieri. Deţinem o fermă în afara oraşului şi-mi doresc din tot sufletul să continuu tradiţia familiei mele. Sunt încântată de faptul că această meserie beneficiază de atâta atenţie şi preocupare. Este o meserie frumoasă pe care o practic deja şi-mi place să îmi ajut părinţii. Acum, urmează să-mi fac şi studiile în acest domeniu. Sunt mândră că voi putea deveni o profesionistă în domeniul agriculturii!"

(Alexandra Hotea, clasa a VIII-a)

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Martie, 2017, luna curăţeniei

Curăţenie de primăvară pe la NOI!

Luna martie a anului 2017 a fost declarată la nivelul municipiului Turda "Luna curățeniei". Astfel, elevii Școlii Gimnaziale "Teodor Murășanu" au participat alături de cadrele didactice la acțiuni de ecologizare a spațiilor verzi din preajma clădirilor ce aparțin școlii noastre.

Activitățile de ecologizare au avut drept scop formarea unei atitudini pozitive față de mediu, societate și educație dar şi formarea unor deprinderi de lucru pentru pregătirea permanentă, deoarece curățenia trebuie păstrată ! Or, elevii Școlii Gimnaziale "Teodor Murășanu" își doresc să mențină curate spațiile verzi și împrejurimile școlii unde învață zi de zi.

În plus, şi-au amenajat şi o grădină în care au plantat, cu multă dragoste, floricele şi câţiva copăcei.

Pentru ei, Luna curățeniei a fost un motiv să se mobilizeze și să mențină o atitudine responsabilă față de mediu, manifestând preocupare pentru conservarea și ocrotirea acestuia.

Echipa Verde, clasa aVIII-a

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Aprilie, 2017

Jurnal de bord: călătorie în inima ţării
Din nou pe urmele lui Dracula!

1 aprilie. Aşa a fost să fie! Nu, nu e vorba de vreo păcăleală! Din contră, am avut parte de cea mai reuşită excursie! O aşteptam demult, din februarie, de la ultima ieşire prin ţară! (Şi atunci am pornit tot pe urmele lui Dracula!)
De altfel, numai veşti bune: 20 de grade, soare dogoritor, cer senin, vânt de primăvară ce ne bate de la spate până... spre centrul ţării, la Braşov – Piaţa Sfatului, Biserica Neagră, Castelul Bran, Sinaia, Castelul Peleş.

**Braşov, Piaţa Sfatului
Pe vremuri, negustori din toată ţara se adunau aici la discuţii.**

Ce altceva am putea face în Piaţa Sfatului decât să ne sfătuim?! Avem atâtea locuri de vizitat!

Biserica Neagră nu e ea atât de neagră, dar adăposteşte între zidurile ei amintiri atât de întunecate!

Urcând în tăcere spre Castelul Bran: acum 600 de ani fortăreaţă, azi, un amestec de legendă, istorie şi magie.

Castelul Peleş - reşedinţa regală de vară din inima ţării şi primul castel din Europa electrificat în întregime!

Echipa de redacţie

Cronică şcolară

Aprilie, 2017, sărbătorile bat la uşă!

Târg de Paşti la Şcoala Gimnazială "Teodor Murăşanu"

Școala noastră a organizat, marți, 11 aprilie 2017, prima ediție a Târgului de Paști, eveniment cultural care își propune să devină tradițional în cadrul instituției noastre școlare.

Cei prezenți la manifestare au aflat detalii despre tehnica încondeierii tradiționale a ouălor și au avut, apoi, prilejul de a cumpăra obiecte cu specific pascal realizate de elevii școlii.

De asemenea, în cadrul programului, îndrumători spirituali din rândul diferitelor culte religioase creștine reprezentate în școală, au vorbit despre însemnătatea sărbătorii pascale. Am avut parte şi de momente muzicale susținute de grupul vocal-instrumental "Maranata", de corul de copii al Bisericii "Alfa și Omega" precum și de un grup de patru soliste din cadrul corului "Simbol" al Catedralei Ortodoxe.

Evenimentul, realizat în colaborare cu Asociația SOS, a avut rolul de a oferi tuturor celor prezenți prilejul de a-și deschide sufletele pentru a primi încă de acum un strop din lumina marii sărbători creștine care se apropie.

Cuvinte pentru suflet din partea Preotului Marchiş

Cum se încondeiază ouăle?

Corul de copii al bisericii "Alfa şi Omega"

Produse pentru Târgul de Paşte, creaţiile colegilor noştri

Echipa de redacţie

Pagina jurnalului

Răscolind jurnalele de călătorie ale colegilor noştri

Păcăleală de 1 aprilie: o excursie de neuitat!

Toată lumea era nerăbdătoare! Se apropia excursiaaa! La ore, nu mai eram atenţi! Era vineri şi, în ziua următoare, decolam! Sâmbătă, de dimineaţă, un dejun sumar (că am nişte fluturi în stomac!) şi o ultimă recapitulare, să văd dacă nu am uitat ceva. Totul a fost bine, iar la 7:45 am plecat. Ajung la autocar, cam printre ultimele, aşa cum îmi stă mie bine!

Prima oprire, după multe întrebări "Cât mai avem?", a fost la Sighişoara. Apoi, lungul drum spre Braşov a fost asezonat cu muzică bună şi câteva ture de Fazan. Sună plictisitor, dar alte opţiuni nu aveam! Vă puteţi da seama: până şi telefonul devenise deja plictisitor!

În sfârşit, Braşovul! Se aud exclamaţii de bucurie. Doar câteva trepte şi străduţe înguste şi cochete ne-au despărţit de bătrâna Piaţă a Sfatului din centrul oraşului. Lume pestriţă, aglomeraţie mare, căci vremea bună i-a scos pe oameni din case.

La sfat în Piaţa Sfatului

Nu departe, dăm peste Biserica Neagră, primul obiectiv pe care urma să-l vizităm. M-a impresionat orga uriaşă din interiorul bisericii. (Daria Mareşiu)

Biserica Neagră

Din nou la drum! Castelul Bran este al doilea obiectiv de pe lista noastră, o construcţie medievală singuratică, ridicată pe vârful unui deal, renumită mai ales pentru mitul lui Dracula.

Liliecii, coridoarele întortocheate, şoaptele sinistre ale unui vânt tăios ne-au însoţit prin Castelul Bran.

Pagina jurnalului

Îmi plac coridoarele întortocheate şi încăperile care îmi amintesc de un labirint. Punctul culminant a fost parcurgerea unui coridor cu o scară spiralată îngustă, care nu s-a prea împăcat cu teama mea pentru spaţii înguste. Mă gândesc şi la victimele sângerosului conte, în timp ce urc cu prudenţă treptele bătucite de vreme!

Din când în când, dăm cu ochii de câte o fereastră mică ce se deschide, paradoxal, spre o altă încăpere (şi aşa ne putem face cu mâna din încăperi diferite) şi, uneori, spre curtea interioară,circulară, a castelului ce are în mijloc o fântână cu o legendă minunată. (Daria Şandru)

Curtea interioară a Castelului Bran

Prima zi a excursiei se finalizează cu focul de tabără oferit de gazde în cinstea noastră, a oaspeţilor. I-am cântat focului "La mulţi ani!" şi "Andri Popa" şi multe altele, ca să ne amuzăm şi noi puţin. Nu trebuia să o lungim prea mult cu focul, pentru că se încheia ziua păcălelilor şi ne propusesem să facem nişte farse celor mai mari decât noi. (Daria Mareşiu)

Multă căldură la focul de tabără de la Pârâul Rece!

A doua zi, al treilea obiectiv al excursiei noastre: Castelul Peleş. Cu toate că l-am mai văzut, a fost la fel interesant! Castelul Peleş are ceva anume. Seamănă cu o bijuterie atent lucrată, gingaş şlefuită. Mă farmecă încăperile decorate în stiluri diferite. Camera în stil turcesc a fost cea mai frumoasă, după părerea mea. M-am simţit ca o mică prinţesă în castelul său de cleştar! (Daria Şandru)

Bijuteria arhitecturală din inima ţării: Castelul Peleş

Daria Mareşiu şi Daria Şandru, clasa a VI-a

Pagina jurnalului

Din seria *Amintiri din copilărie*

O fi el, Nică a lui Ştefan a Petrei, din Humuleşti, un expert al boacănelor de tot felul, dar colegii noştri din clasa a VI-a susţin că l-au întrecut demult în isprăvi. Iată ce-şi mai amintesc ei!

Semne de bună purtare

"Era o tradiţie în familia noastră, în fiecare miercuri: mama sau bunica mea obişnuiau să mă scoată la plimbare. Aveam aproape doi anişori, pe atunci. Într-o zi de miercuri, s-au decis să vină amândouă. M-au pus în cărucior, dar au uitat să închidă centura de siguranţă. Mama a crezut că m-a asigurat bunica şi bunica a crezut că mama, prevăzătoare din fire, a făcut deja acest lucru. Pe drum, a apărut un căţeluş jucăuş care m-a fermecat într-atât încât, ridicându-mă din cărucior să mă joc cu el, am căzut pe burtă şi... mi-am pierdut un papuc. (Aşa cum puteţi remarca în imagine.)

M-am ales cu o vânătaie de toată frumuseţea pe frunte şi una pe nas. Aveam şi barba accidentată, asta aşa ca să se asorteze cu celelalte lovituri. (Aşa cum puteţi admira în imaginea alăturată!) Aşadar, e atât de adevărată vorba: Copilul cu două moaşe rămâne cu buricul netăiat!"

(Daria Şandru, clasa a VI-a)

Ponei sau dromader?

"Îmi amintesc când am fost la o crescătorie de ponei. Aveam vreo şase ani. Iubeam animalele! Aşa că am luat o mână de paie să hrănesc un ponei care mi-a căzut mie aşa cu tronc. Întind mâna încet şi poneiul îndată îmi ia cu lăcomie paiele. Eram aşa de bucuroasă că ne-am împrietenit. Mă întorc, cu un rânjet larg, mulţumită de fapta mea, spre mama şi... ce să vezi? Ticălosul mă scuipă cu tot cu paiele pe care i le-am dat cu atâta drag. Scot nişte ţipete de greaţă, încât toţi vizitatorii se uită îngrijoraţi la mine crezând că s-a întâmplat ceva serios. Când privesc printre lacrimi de crocodil, îl văd pe noul meu prieten zâmbind şi arătându-şi dinţii mari şi albi. Începe râzând să-şi scuture capul de sus în jos, lovind din copite. Aşa că, am început şi eu să râd în hohote!

(Irina Popa, clasa aVI-a)

Pagina jurnalului

Până la casele de marcat, totul e gratis!

"Ziua cumpărăturilor pentru familia noastră! Ne pornim cu toţii spre magazinul preferat. Pe mine ideea de a sta şi de a privi fructele, legumele şi celelalte produse nu era prea îmbucurătoare, aveam vreo şapte anişori! Raionul cu jucării, cu reviste şi cărţi de colorat era preferatul meu, aşa că mi-am anunţat părinţii că merg într-acolo. Ohhh, curcubeul ăla de culori era superb! Mă pierdeam printre atâtea reviste şi jucării! Barbie şi Mickey Mouse erau în vogă, pe atunci. Văzându-mă că stăteam tot în acelaşi loc, aşa uitată, oamenii au început să se uite suspect la mine.

- Ce vă holbaţi la mine! Am venit să mă uit la jucării şi să mă joc cu ele. Pfff! N-am ce face! Până la casele de marcat, totul e gratis!!!

După nu ştiu cât amar de timp, m-am gândit şi eu să-mi caut familia. Dar, Daria, tu te gândeşti că-ţi vei găsi părinţii, după o jumătate de oră, tot acolo unde i-ai lăsat?! Normal că ei se duc să umple coşul, că de aceea au venit! Aşa că am început să-i caut pe îndelete printre toate rafturile. Absolut toate! Nu erau niciunde! Am izbucnit într-un plâns amarnic! Oamenii mă întrebau:

- De ce plângi, puişor?

- Am pierdut-o şi pe mami şi pe tati!

Până ce un domn m-a luat de mână şi m-a dus la biroul de informaţii unde au anunţat că s-a pierdut un copil special. Părinţii mei erau albi la faţă, atât de speriaţi erau! De atunci, am învăţat să nu mă mai îndepărtez de părinţii mei niciodată. Bine, acum există telefon mobil şi poţi rezolva uşor problema!

(Daria Mareşiu, clasa a VI-a)

A apucat-o pe mama nostalgia!

"Acum o lună, a apucat-o pe mama nostalgia! Îi era dor de Mara ei cea mică. Aşa că şi-a înecat nostalgia în vizionarea unor filmuleţe de când eram mărunţică. Şi aşa s-a deschis sertăraşul cu amintiri!

Era ziua mea! Împlinisem un an şi mă aflam într-un ham chinuitor după ce purtasem o perioadă ghipsul la picioare. Adormisem. Mama şi tata m-au trezit şi mi-au prezentat-o pe Bibi, cea care avea să fie cea mai bună prietenă a mea. Era o păpuşă frumoasă şi îmbrăcată colorat, care era mai înaltă decât mine. Am fost atât de emoţionată şi fericită, încât nu m-am mai dezlipit de ea niciodată!"

(Mara Ielciu, clasa a VI-a)

Pagina jurnalului

Bolt nu vine la mare!

"Trebuia să mergem la mare. Era chiar ziua plecării. Îmi căutam nerăbdătoare bagajul să-mi pun hainele, dar ceva mă oprea. M-am dus afară şi i-am dat drumul câinelui meu, Bolt. Nu puteam să plec la mare fără Bolt, dar nu aveam ce face! În hotel, nu aveam voie cu animale. În plus, nu-l cunoaşteţi voi pe Bolt! Ocupa o jumătate de banchetă din maşină. Nu-mi rămânea decât să-mi iau telefonul, să-i fac câteva poze reuşite şi...

Tot drumul până la mare m-am delectat cu ele şi mă jucam în gândul meu cu Bolt. În fiecare zi, o sunam pe bunica să-mi dea veşti despre prietenul meu de nădejde care a rămas acasă!

(Daria Mareşiu, clasa a VI-a)

Arta croitoriei

"Aveam vreo cinci ani când obişnuiam să merg în camera străbunicii mele. Pe atunci, era încă în putere şi pregătită mereu să mă ajute, să mă sprijine. În fiecare zi, învăţam alături de ea cum să cos. Mereu îmi păstra câte o bucăţică de material pe care exersam arta croitoriei."

(Miriam Iclenzan, clasa a VI-a)

Atenţie la plasa de fluturi!

"Se anunţa o zi minunată şi călduroasă de vară. Abia m-am trezit, că prietenii mei erau deja la poartă. M-am îmbrăcat repede şi am ieşit la joacă. Dintr-o dată, cerul s-a înverzit. O invazie de extratereştri zburători, numiţi şi ţânţari, au împânzit pământurile noastre. Noi, fiind nişte apărători de temut ai pământurilor noastre, am început să fugim după inamici, care cu eşarfe, care cu plase de fluturi, care cu tuburi de spray, prefăcându-ne că suntem în jocul Temple Run.

Deodată, îmi apare tacticos în faţă însuşi Regele monştrilor, cu trompa lui cât a unui elefant. Mi-am zis în gând: Acum e şansa mea! Şi am sărit la atac... fără să mă mai gândesc la altceva. Aud, ca prin vis, un zgomot de cioburi. Mă trezesc, tot ca din vis, şi realizez că plasa mea de fluturi supersonică se oprise direct în geamul casei, făcându-l ţăndări!

Se pare că Regele monştrilor mi-a făcut-o de data aceasta! Zbura tacticos prin aer deasupra mea, încercând să savureze momentul în care voi fi dojenită pentru ispravă. Însă, monstrul nu a avut parte de această satisfacţie, pentru că părinţii mei detestă ţânţarii şi au fost chiar mândri de voinţa mea de a salva lumea de supărătoarele insecte!"

(Rahela Dullo, clasa a VI-a)

Pagina interviului

De la Polul Sud, la Polul Nord!

Interviu cu o fostă elevă a şcolii

Drumul de la Şcoala roşie la Şcoala galbenă

În urmă cu câteva decenii, păşeam în curtea acestei şcoli, ca elevă în clasa I. Aici, am cunoscut o fetiţă ”mărunţică şi, oarecum, timidă”, eleva Cristina Pop, care mi-a fost colegă de clasă, atunci, şi mi-a rămas o prietenă devotată până acum. Deoarece este un om excepţional, cu o carieră excepţională care face cinste şcolii noastre, am rugat-o să ne împărtăşească câteva dintre amintirile ei ca elevă şi, mai ales, să ne povestească despre admirabila ei carieră de om de ştiinţă, de cercetător în domeniul microbiologiei, cu drumuri făcute peste tot pe glob, de la Polul Sud, la Polul Nord şi nu numai...

Vreau doar să fac o mică precizare: pe atunci, clasele I-IV se făceau în clădirea de pe str. Dr. I. Raţiu, nr. 42 şi era numită “Şcoala roşie”, iar clasele V-VIII, în clădirea în care funcţionăm acum, pe care o numeam “Şcoala galbenă”, deoarece era vopsită în galben.

Vă propun, acum, să ascultăm povestea Cristinei.

(Monica Mureşan, bibliotecara şcolii noastre)

Povesteşte-ne câteva amintiri din şcoala gimnazială.

Acum câteva decenii în clasa I, în curtea şcolii noastre

Colega şi prietena mea, Cristina (Pop) Purcărea

Îmi amintesc de doamna Roşca Maria, profesoara de română şi diriginta din clasa a V-a, care ne întreba mereu ce părere avem despre povestea predată, ne antrena în discuţii şi argumentări. Cred că a fost primul şi unul dintre foarte puţinii dascăli care ne-au respectat ca oameni gânditori de-a lungul anilor de şcoală...

O altă amintire o am de de la ora sport, cu domnul profesor, Iancu Florea, când m-a pus să arăt întregii clase cum se fac corect flotările - din nou contam!

Meseria te-a ales pe tine sau tu ai ales această meserie spectaculoasă care, cred eu, face cinste şi şcolii noastre?

Meseria a venit printr-un concurs de împrejurări: de la chimia, pe care o iubeam de la mătuşa mea, Eliza Pop, şi de la genetica din liceu, care deschidea o nişă de pionierat în România, la vremea aceea. Aşa am ajuns să fac Biochimie la ***Facultatea de Chimie*** *din* ***Institutul Politehnic Bucureşti****, singura secţie cu acest profil din ţară. Am fost mereu un om curios să aflu şi să înţeleg, iar seriozitatea şi responsabilitatea învăţată de la părinţii mei m-au făcut să termin facultatea ca şefă de promoţie.*

Pagina interviului

Pot să vă spun acum că nu asta a deschis zările spre o meserie frumoasă, ci norocul pe care l-am avut să ajung în laboratorul unui cercetător pasionat de meseria lui, Dr. Guy Hervé, sub conducerea căruia mi-am făcut masteratul şi doctoratul în enzimologie, în Franţa, la ***Universitatea Paris Sud****. Atunci şi acolo, m-am molipsit de bucuria de a învăţa şi de a descoperi lucruri noi, de a căuta să înţelegi ceva necunoscut, de a gândi cu mintea ta.*

Banii nu au fost niciodată mulţi. Orele de lucru erau multe şi fără program, fără weekend-uri, deseori, până la ultimul metrou de noapte cu care ajungeam acasă. ***În schimb, am avut libertatea de a face ce îmi place şi de a iubi ce fac!*** *Am studiat bacterii din fundul oceanului care trăiesc în izvoare hidrotermale, la temperaturi de peste 100 ^{0}C sau în gheţarii din peşteră sau din* ***Antarctica*** *şi* ***Arctica*** *şi am căutat să descopăr mecanismele de adaptare la condiţiile acestea extreme, care conferă stabilitate enzimelor şi funcţionării moleculelor din celule.*

În proiectele naţionale şi internaţionale coordonate de mine, studiem microbiologia peşterilor de gheaţă, fiind primele investigaţii de acest fel în lume. Am descoperit microorganisme care trăiesc în gheaţă de peste 2000 de ani, bacterii comune din ***Gheţarul Scărişoara*** *şi* ***gheţarii din Himalaya*** *şi care se corelează cu clima din ultimele milenii.*

Într-un alt proiect de cercetare, am plecat să studiez bacteriile din gheţarii de pe ***Insula King George*** *din* ***Antarctica*** *şi ce se întâmplă cu ele în urma topirii gheţarilor observată în ultimele decenii datorită schimbărior climatice.*

Antarctica e o lume aparte unde întâlneşti doar pietre, gheaţă, vânt, pinguini, foci şi balene, unde cercetătorii sunt musafirii acelor locuri, având condiţii extreme de viaţă care ne învaţă despre posibilitatea existenţei habitatelor extraterestre asemănătoare.

Laboratorul din Antarctica

Gheţarul Scărişoara

Scoţând gheaţa în Rezervaţia Mică din Scărişoara

Gheţarul Viedma – Argentina

Pagina interviului

În timpul iernii polare, e noapte tot timpul, cu temperaturi uneori în jur de -50^{0}C şi vânturi de peste 100 de km pe oră, în timp ce vara, soarele nu apune niciodată.

Într-un alt proiect de cercetare, împreună cu 15 alte echipe europene am studiat microorganismele Arctice din ***Insula Svalbard, Groenlanda*** *şi* ***Islanda****. Într-o vizită de o săptămână la* ***Universitatea Norvegiană*** *din* ***Svalbard****, în luna noiembrie, nu am văzut nicio geană de lumină, doar uneori luminile verzui ale Aurorei Boreale.*

Cercetarea e grea, de multe ori nu îţi ies experimentele, de multe ori rezultatele nu sunt cele pe care le aştepţi. ***Dar, ce e greu, e aproape întotdeauna şi frumos!***

E o meserie plină de surpize, lucrezi alături de colegi aventuroşi şi speciali şi străbaţi lumea încercând s-o înţelegi. Şi toate acestea, plecând într-o bună dimineaţă de la "Şcoala roşie" şi, mai apoi, la "Şcoala galbenă"...

Dr. Cristina Purcărea
Cercetător Ştiinţific Gradul I
Institutul de Biologie al Academiei Române
Departamentul de Microbiologie
Splaiul Independenţei 296, 060031 Bucureşti

Îi mulţumim pentru gândurile împărtăşite nouă! Sper că v-a plăcut mult ceea ce v-a povestit prietena mea şi veţi încerca să îi urmaţi exemplul!

Selfie cu o focă prietenoasă din Antarctica

Staţia King Sejong – Antarctica

Interviu realizat de bibliotecar, Monica Mureşan,
Şcoala Gimnazială "Teodor Murăşanu"

Pagina interviului

Timpul meu liber îl dedic studiului

Un interviu cu o colegă din clasa a VIII-a, Ioana Baraş, o fată ambiţioasă, cu un program riguros care urmează deja exemplul fostei eleve a şcolii noastre, Cristina Purcărea, prezentate în paginile anterioare ale intervului.

Echipa de redacţie: Cine eşti tu?
Ioana Baraş: *Nici eu nu știu prea bine cine sunt, dar mă consider o persoană înțelegătoare și de neînțeles, în același timp. Prefer să mă așez în umbră și să analizez universul în care trăiesc fără să mă aflu în centrul atenției. Nu am agreat niciodată să mă evidențiez sau să îmi pun în valoare creații, cugetări ori talente pe care, de altfel, nu le posed. Tot ce vreau de la viață este să pot să îmi controlez soarta astfel încât să ating scopurile dorite.*
Echipa de redacţie: Ce pasiuni ai?
Ioana Baraş: *Mă gândesc că multor copii de vârsta mea le place să vizioneze filme, fie ele amuzante, fie de acțiune. Prefer comediile, desenele animate, filmele cu animale de companie deoarece, iubesc animalele, în special câinii, mă distrează și îmi provoacă o stare de veselie și bunădispoziție. Pe lângă acestea, îmi place să citesc romane de aventură, cărți cu povești sau basme, pentru că mă trimit în alte lumi. Consider că mișcarea și sportul îmi sunt benefice pentru a mă menține în formă. O altă plăcere este desenul, o cale de a mă exprima. Desigur că ador să îmi petrec timpul cu familia și cu prietenii. Doar cu ajutorul lor pot să mă descurc în viață. Legat de interesele mele, pot spune că am o înclinație spre științele naturii, fiindcă mi se pare un domeniu interesant, de la care pot primi șansa de a ajunge să studiez la facultatea dorită.*
Echipa de redacţie: Prezintă-ne programul tău zilnic, ca să descoperim şi noi cheia succesului!
Ioana Baraş: *Programul meu nu este întotdeauna unul stabilit, judecat înainte de a mă pune pe treabă. Dar, de obicei, balanța se înclină spre studiu, teme și aprofundare. Din câte am observat, petrec după-amiaza și seara cu cele menționate anterior. Timpul meu liber îl ocup cu rezolvarea temelor pentru acasă. Totuși, uneori, îmi rămâne o oră, două, chiar trei, pe care le folosesc pentru a citi, a mă juca diferite jocuri pe calculator, a socializa cu amicii sau a face alte activități extrașcolare. Mie îmi place să învăț, știu că informațiile dobândite la școală mă ajută, fiindu-mi utile pe viitor și, de aceea încerc să reţin o mare parte din ele. Pentru mine, școala reprezintă un loc special, un prilej de a descoperi lucruri noi și o ocupație care necesită implicare.*

Echipa de redacţie

Pagina interviului

Fără muzică, nu aş putea şti ce e fericirea ♥!

Aşa cum ne-a mărturisit şi în articolele trecute, pasiunea colegei noastre, Daiana Soporan-Hădărean, pentru folclor se datorează în totalitate tatălui ei. De la el a învăţat să iubească portul popular, datinile noastre şi să înţeleagă puterea muzicii asupra sufletului omenesc, cum spune şi un citat celebru: „Fără muzică, nu am putea şti ce e fericirea !”

După multe repetiţii şi spectacole, ultimul mare eveniment la care am participat alături de colegii mei de ansamblu a fost Festivalul de Folclor „Cânt şi joc Dobrogean” din Eforie Sud, 2016. Acolo, am învăţat să combinăm o vacanţă la mare, cu ore grele de spectacol, muncă şi oboseală, dar care ne-au fost răsplătite zilnic cu ropote de aplauze şi mulţumiri din partea turiştilor. Am muncit mult, am dormit puţin, am legat multe prietenii cu alţi dansatori din numeroasele ansambluri care au participat, dar, la sfârşit, ne-a părut răăăăăăăăăău că plecăm!

Din toate experienţele mele în lumea muzicii şi a dansului de până acum, cea mai plăcută a fost chiar de curând, în preajma sărbătorilor de Paşte, când am participat, alături de formaţia tatălui meu, la filmările unui nou videoclip. Am fost, ca de obicei, înconjurată de colegii mei dragi de ansamblu, dar, de această dată, emoţiile au fost cu mult mai mari, deoarece nu eram la un spectacol ca oricare altul, ci era rodul muncii tatălui meu, iar gândul că voi apărea poate chiar la televizor şi pe YouTube, alături de mentorul meu, era o emoţie necunoscută până atunci. Pentru mine, să citesc în ochii tatălui meu bucuria imensă de a mă avea alături şi de a face parte din proiectele lui, a fost, până acum, cel mai mare premiu.

În încheiere, am să vă spun un mic secret: până şi cel mai mic membru al familiei mele, fratele meu Darius, a intrat în lumea muzicii şi a folclorului. Deoarece drumul meu în şcoala aceasta se va încheia în curând, sper ca el să vă poată prezenta în timp realizările lui şi să vă amintească şi de mine! ***(Daiana Soporan-Hădărean, clasa aVIII-a)***

Interviu realizat de **Echipa de redacţie**

Creații literare

De primăvară...

Ce să fie?

Peste tot ceva se-ntâmplă:
Codri, dealuri se frământă
Totu-n jur înmugureşte,
Firul ierbii frumos creşte.

Zumzăit de albinuţe,
Sforăit de brotăcei,
Clipocit de furnicuţe,
Zarvă mare-i printre ei!

Ciocârlia ne încântă,
Cucul numele şi-l strigă
Rândunica a sosit,
Sturzul zboară tot grăbit.

Ce se-ntâmplă, ce e oare,
Zarva asta-aşa de mare?
Ce să fie? Nu-i nimic!
Primăvara a venit
Şi natura s-a trezit!

(Bogdan Geană, clasa a VI-a)

Desen, Rahela Dullo, clasa a VI-a

Desen, Ioana Baraş, clasa a VIII-a

Gând de primăvară

Sălbatica splendoare încetişor s-a stins,
Un ghiocel răsare
Şi de-un pitpalac e prins!
Minuni albe cad din pomi,
Parfumuri te îmbie
Să priveşti a lor magie.

O pată de ceară
A pictat cerul,
Fără răsuflare a rămas frigul.
Ne cheamă la concert păsări alburii!

Melci ies din cochilii,
Miei zburdă pe câmpii,
Fluturi umblă-n zbor,
Vântul bate-ncetişor.
În văzduh, pluteşte-un zmeu
Singur ca sufletul meu...

(Bogdan Geană, clasa a VI-a)

Creaţii originale

A deschis o floare ochii

A deschis o floare ochii
Şi pe buza-i de petale
A sosit o albinuţă
Să caute de mâncare.

Că în stupul din prisacă
Are sute de surori
Care sunt la grădiniţă
Şi discută despre flori.

Până-atunci, doici-gospodine
Le învaţă cum să zboare,
Să adune nectar dulce
Pentru alte surioare.

Cât de dulce-i mierea, iat-o!
Rod de floare-n fagure
Parcă văd viaţa cu ochii
Cum iese din mugure!

Şi mai văd mii de albine,
Roiuri, roiuri peste sat,
Hărnicia lor mă face
Stupar cu adevărat!!!

(Bogdan Geană, clasa a VI-a)

**Desen,
Rahela Dullo şi Adriana Florea,
clasa a VI-a**

Creații originale

De iarnă, că încă nu am scăpat de ea!

Magia iernii

Iarna s-a aşternut peste parcul din apropierea casei mele. Toate împrejurimile par încremenite într-un alb fără de sfârşit. Ninsoarea care a căzut toată noaptea a ascuns orice urmă de tristeţe lăsată de toamnă: frunzele lăsate la pământ, ruginite, iarba uscată, bălţile noroioase...

Natura şi-a schimbat întreg veşmântul din haine ruginii de toamnă într-o mantie de gală, albă şi strălucitoare, pictată cu bobiţe de cristal. Imensitatea de nuanţe albe şi argintii mă vrăjea şi trezea în mine emoţii de nestăpânit, dar, în acelaşi timp, şi multă bucurie.

Pentru câteva minute, mi s-a părut că privesc un tablou bine realizat, într-o galerie faimoasă de artă, fiindcă nicio vietate nu mişuna, totul era nemişcat.

Un singur lucru îmi amintea că totul este real şi că sunt în mijlocul naturii, era gerul pe care îl simţeam şi care mi-a îmbujorat obrajii şi mi-a roşit năsucul.

Băncile şi aleile erau îmbrăcate cu o mantie groasă dăruită de iarnă, iar copacii, care până acum au suferit de frig şi de dorul frunzelor, sunt înveliţi cu o plapumă ca de vată.

Când mă gândesc la acel peisaj, resimt amintiri, senzaţii şi trăiri, deoarece a fost un moment magic şi mă bucur că am putut să vi-l împărtăşesc şi vouă.

Rebeca Găină, clasa aVI-a

Desen, Larisa Cobea, clasa a VI-a

Desen, Gheorghe Briciu, clasa a V-a

Creații școlare

Sub genericul: Iarnă în oraşul meu

Mantia albă a iernii

A venit iarna, din nou, peste orașul nostru. Zăpada s-a așternut și totul pare încremenit într-un alb fără sfârșit. Crengile copacilor sunt acoperite de o mantie albă de flori mici și rotunde de zăpadă.

Frigul pătrunzător ne învăluie, în timp ce soarele își trimite timid razele. Parcă o gospodină nevăzută cerne zăpada printr-o sită uriașă. Ea cade din abundență și acoperă pământul negru, adormit.

Singurele semne de viață sunt copiii care se joacă, cu obrajii îmbujorați, pe derdeluș și fumul gros și cenușiu, care iese din hornurile caselor îngropate în zăpadă.

Iarna este ca o zână albă ce sosește pe meleagurile noastre în sania argintie trasă de reni. Ca o adevărată războinică, ea pune stăpânire pe pământ.

Cerul este posomorât și trist, iar soarele, prizonier în spatele draperiilor de nori negri și amenințători. Iarna așează peste întinderi o dantelă albă, strălucitoare, țesută mărunt cu milioane de ace. Glasul vântului pare că îmi spune povestea lui. Totul este alb, misterios și grandios. Aceasta este iarna!

Mara Ielciu, clasa a VI-a

Desen, Larisa Cobea, clasa a VI-a

Creații literare

Sub genericul: Iarnă în oraşul meu

Iarna în orașul meu

Iarna mi se pare un anotimp întunecat, friguros, care aduce mai multă tristețe decât bucurie. Cu greu îmi fac curaj să ies din căldura casei în aerul rece ce-ți dă fiori de gheață, dar anul acesta am învățat că orice anotimp are și aspecte pozitive, că ne putem bucura chiar și de zilele geroase.

Era o zi de vineri, în vacanța de iarnă, când stăteam posomorâtă, privind pe geam la zăpada imaculată așternută peste asfaltul gri al străzii. Din fericire, m-au sunat colegii să ne întâlnim în parc, la patinoar. Îndreptându-mă spre parc, străzile orașului mi se păreau tot mai curate, mai albe, îmbrăcate în strai nou, cu strălucire de cristal. Firmele luminoase ale magazinelor răspândeau raze multicolore pe covorul alb de nea. În vitrine, decorurile de iarnă cu oameni de zăpadă, fulgi, steluțe, diferite figurine de Crăciun te făceau să zâmbești, cu gândul la acea sărbătoare. Vrăbiuțele zgribulite de frig se legănau pe sârmele de telegraf, concurând cu dansul fulgilor de nea.

Deodată, ceasul din turla bisericii a bătut ora cinci și m-am grăbit spre parc, să-mi întâlnesc colegii. Acolo, întreg peisajul părea desprins dintr-o lume magică. Aleile, abia umblate, purtau urmele pașilor afundați în zăpadă. Copacii încărcați de omăt păreau să vegheze la bucuria copiilor adunați pe gheață. Felinarele aleilor luminau palid, alături de lumina lunii care începea să răsară. N-am avut timp de prea multă visare, pentru că am pornit o bătaie cu bulgări cu colegii care mă așteptau. Am patinat, apoi, pe oglinda înghețată, iar, când am obosit, ne-am plimbat în tăcere prin parc, admirând peisajul.

Nu voi uita niciodată această întâlnire cu colegii, când am înțeles că iarna nu înseamnă numai frig și melancolie ci și frumusețe, bucurie și distracție.

Text şi ilustraţie, Daria Şandru, clasa aVI-a

Textul S.F.

Din seria: M-am săturat, vreau acasă!

Răpiri extraterestre

Totul începu într-o noapte, după ce am plecat de la o petrecere. Plimbându-mă prin parc, văd pe cer o lumină orbitoare şi leşin. Când mă trezesc, mă aflu într-o clădire ciudată. Atmosfera de acolo semăna cu cea dintr-un azil de bătrâni: nu făceam nimic, doar stăteam într-o încăpere şi socializam. Peste tot, erau camere de supraveghere. Mă simţeam ca un cobai în laborator. Aveam mii de întrebări fără răspuns. Din comportamentul ciudat al persoanelor, presupun că sunt extratereştri, dar renunţ la ideea asta. Treptat, îmi fac şi un prieten aici, pe nume Jack. Ne descoperim o pasiune comună: baschetul. Aşa că încep să vorbesc cu el:

- Ce crezi că se va întâmpla cu noi?

- Nu ştiu şi cel mai agasant lucru este că nimeni nu-ţi spune nimic. Hai să ne facem mai mulţi prieteni, poate aflăm mai multe detalii! Locul ăsta îmi dă fiori!

Captivi pe Planeta extraterestră

Aşa, ne mai împrietenim cu Alex şi Dan, dar şi cu două fete, Amanda şi Lily. Amanda, fană a filmelor S.F., crede, la rândul ei, că am fost răpiţi de extratereştri, din cauza decorului. Pe un ochi de fereastră, se vede un cer de culoare verde-crud şi pământul roşu ca sângele. Lily adaugă:

- Am auzit că a avut loc o explozie chimică, din câte a zis personalul!

- Refuz să cred asta. Ca să confirmăm că am fost răpiţi de extratereştri, mai bine ca unul din noi să cerceteze la noapte împrejurimile!

Mă ofer voluntar şi noaptea văd cum un doctor se transformă într-un extraterestru înalt şi subţire, cu corpul alb, aspect de om, ochii complet negri, dar care avea tentacule. Îmi dau seama că m-a reperat. Speriat, fug şi scap ca prin urechile acului.

Următoarea zi, le spun celorlalţi de creaturi şi propun ca la noapte să evadăm din locul ăsta. Atunci, Max şi Jenna, doi tineri care ne aud vorbind, ne spun că se află un vehicul care ne poate scoate din locul ăsta. Jenna pune o condiţie: ne arată unde este nava, dacă îi luăm şi pe ei! Între timp, Max ne spune terifiat că a văzut acum o săptămână un extraterestru, care a luat forma unui îngrijitor! Îl întreb dacă arăta ca cel pe care l-am văzut eu. Max îmi spune că avea capul asemănător unui aligator şi corp de reptilă!

- Poate sunt mai multe feluri de extratereştri, zic!

- Da, înseamnă că este şi o regină, ne informează Alex.

- Am o idee: să luăm nava şi să găsim „cuibul" reginei şi să îl distrugem! propune Dan, un om de o generozitate ieşită din comun. În plus, am descoperit şi un depozit cu arme.

Zis şi făcut! Ne luăm fiecare câte un instrument de apărare, că altfel nu pot să-i spun (n-am pus în viaţa mea mâna pe o armă!). Pornim să inspectăm clădirea ca o hală, în care ne aflam. Vrem să părem cât mai naturali. Apar doi îngrijitori care iau formele extratereştrilor descrişi de Max.

Textul S.F.

- Nu le place focul, avem arma ideală ca să-i distrugem! zice Lily şi îndată scoate arma pe care o avea în dotare şi apasă pe un buton roşu: o puzderie de flăcări electrice învăluie corpurile sidefii ale creaturilor nimicindu-i instantaneu.

Găsim nava şi scăpăm din acel loc al ororii. Ajungem la o hală părăsită, unde ne facem un habitat până ce vom scăpa de pe planeta asta.

- Am luat un fragment din ţesutul extraterestrului, să vedem dacă punem ceva substanţe ce se întâmplă, spune Jack.

- Să încercăm cu apă, poate nu le place! zice Amanda.

Bântuind cu o navă printre extratereştri

Noi punem o picătură de apă pe ţesutul încă viu al extraterestrului şi nu se întâmplă nimic. Îmi amintesc că erau nişte cutii în nava cu care am scăpat:

- Poate găsim în ele ceva ce ne va ajuta!

Aşa că mă duc cu Dan şi găsesc un praf albastru, alte arme (cred) şi un lichid care juca în culori. Încercăm cu praful, fără niciun efect! Spre mirarea noastră, turnând un strop din lichidul multicolor. Vedem cum dizolvă acel ţesut.

Amanda, pasionată de filme cu extratereştri, îşi aminteşte:

- Din filmele văzute cu extratereştri, am aflat că ei ne pot contamina. Hai să încercăm să ne punem din lichidul ăsta pe mână, să vedem ce se întâmplă?

Regina-mamă a extratereştrilor

Suntem de acord. Ne pune tuturor câte o picătură şi nu se întâmplă nimic. Totuşi, când Max este atins de picătura magică arde şi se transformă în extraterestrul pe care l-am văzut eu. Suntem total surprinşi, iar Dan, având mai multă prezenţă de spirit, îl răpune. Eram în pericol de contaminare, pentru că şi în acel loc părăsit fusese cu noi un extraterestru. N-avem încotro şi trebuie să găsim un loc de refugiu.

Nu peste mult timp, descoperim un fel de buncăr ce avea, destul de şterse, însemnele unei companii numită Green Sky. Se pare că erau mai mulţi pământeni pe planeta asta decât extratereştri! De cum am pătruns, ne-am dat seama că se ocupau cu experimentele genetice. Locul era vandalizat. În această dezordine, apare o hologramă care ne spune că o cheamă REGINA ÎN ALB şi că aici se află mai multe specii de extratereştri care, în timp, au devenit imuni la metodele de distrugere existente, însă, dacă ucidem regina extratereştrilor, asta va aduce sfârşitul lor, iar oamenii contaminaţi (printre care ne aflam probabil şi noi, pentru că incubaţia dura 60 de ore) vor reveni la normal.

Nu ne rămâne decât să căutam „stupul” acelor extratereştri, care se afla, cu siguranţă, în acest loc. Atunci, de nicăieri, apar zece extratereştri, unii semănau cu cei văzuţi de mine, alţii cu cei văzuţi de Max. Depăşiţi de situaţie, fugim şi ne refugiem într-o încăpere pe care o „sigilăm” cum putem.

Textul S.F.

- Trebuie să oprim creaturile alea, ca să scăpăm de aici, se aude vocea gâtuită de emoţie a lui Jack. Propun să ne despărţim în grupuri!

Fetele rămân în siguranţă, iar eu, Jack, Dan şi Alex pornim pe un coridor întunecat ce dădea într-o peşteră. Se pare că era o peşteră glaciară. Peste tot, vedeai doar ghirlande reci de gheaţă. Totul părea încremenit. La un moment dat, Dan ne face un semn discret. Într-o căldare enormă, erau depuse mii de ouă de extraterestru. Era cuibul mult căutat al creaturilor! Turnăm peste ele lichidul multicolor şi se dizolvă pe loc. Eram fericiţi, dar lipsea o piesă din puzzle! Regina era de negăsit. Bucuria ne este întreruptă de un grup de creaturi care ne iau prin surprindere, reuşind să-l contamineze pe Alex. Ne întoarcem în camera izolată. Pe drum, Dan se năpusteşte asupra noastră. Pesemne că se contaminase şi el. În agitaţia declanşată, încercând să ne apărăm, Jack şi cu mine fugim pe drumuri separate.

Când ajung, într-un final, la refugiu, o văd pe Amanda speriată:

- Jenna e regina acestor creaturi!!!

Pe loc, o vedem pe Jenna arătându-şi adevărata formă, care era o combinaţie între cele două creaturi văzute. Fugim, urmăriţi de regină. La o uşă de acces, holograma apare şi ne avertizează:

- Acum, că aţi găsit regina, trebuie să o opriţi. În spatele uşii, se află cealaltă parte a „stupului”!

Ardem ouăle de extraterestru. Între timp, vine Jack gâfâind. În acel moment, apare furioasă regina creaturilor, dar, de data aceasta, în formă de om:

- Distruge-o odată, ce mai aştepţi, ea e regina! spune Jenna.

- Dar nu a păţit nimic, atunci când şi-a pus lichidul pe mână! zice Jack. De ce să ucidem pe cineva nevinovat?

- Aparent doar, crezi că ai văzut totul? întreabă Amanda. Când era să-mi pun lichidul acela colorat pe mână, l-am aruncat pe podea!

Jack scoate o armă pe care nu am mai văzut-o, ce semăna cu o minge de baschet, face un salt de baschetbalist şi aruncă mingea direct în capul reginei, ca într-un coş de baschet. Un nor de praf radioactiv învăluie regina, adică pe Amanda (Sunt total buimăcit! Mă depăşeşte deja planeta asta! Vreau acasă!). Printre aburi vedem cum, încet, încet, creatura se dizolvă. După ce dispare norul, la pământ zărim trupul inert al Amandei. Începe să mişte. Îşi revine!

Astfel, odată cu sfârşitul reginei, totul revine la normal şi prietenii mei scapă de ţesuturile extraterestre din corp. Amanda ne întreabă îngrijorată, ca o adevărată regină mamă:

- Oare, odată cu moartea reginei, am scăpat şi de ceilalţi extratereştri? Sau câţi dintre extratereştri sunt, poate, oameni, prieteni de-ai noştri?

Nu pot să-i dau niciun răspuns, pentru că am trăit cea mai ciudată experienţă a vieţii mele. Aceeaşi navă ne va duce spre Planeta Albastră, unde ne vom continua fără probleme vieţile. Răsuflu uşurat. Strănut zgomotos, atât de zgomotos că mă trezesc din somn. A fost doar un vis, un fel de vis S.F.!

În drum spre Planeta Albastră

Text şi ilustraţii, Andrei Oargă, clasa a VIII-a

Îmblânzitoarea dragonilor

1. *În care mă întâlnesc cu spiritul morţii*

Notă pentru mine: să nu îţi combini niciodată, dar niciodată, puterile magice cu un spirit antic, străvechi şi foarte puternic într-o luptă pe viaţă şi pe moarte în palatul tău nedescoperit dintr-un tărâm magic unde câinii sunt ierbivori… adică un fel de câini mai ciudaţi.

Bună! Eu sund M, o fată obişnuită, dintr-o ţară obişnuită, cu o familie nu chiar atât de obişnuită. Părinţii mei au murit când aveam doar şase ani, aşa că, am fost nevoită să stau cu mătuşa mea, o femeie severă, rea, care nu îmi permitea să fac nimic în conacul în care locuiam, şi cu unchiul meu, un bărbat blând, calm şi ascultător care mă iubea ca pe ochii din cap. Ghinionul meu era că nu-mi puteam petrece mult timp cu acesta, pentru că era un savant renumit şi, mai tot timpul, era plecat de acasă. Cât timp nu era plecat, era închis în biroul său, bineînţeles, muncind. Cea mai fericită parte a zilei era când îi duceam de mâncare.

M, adică eu, înainte să aflu cât de puternică sunt.

- Bună, unchiule! Ţi-am adus mâncarea şi sucul de rodie.
- O, M! Ce-ai mai făcut azi?
- Nimic special, ca de obicei.
- Lasă, lasă, nu fi supărată! Ştiu că mătuşa ta e pisăloagă, dar îţi promit că, la următoarea convenţie, te voi duce şi pe tine!
- Mulţumesc mult! Poftă bună şi spor la treabă!

(Cred că am uitat să menţionez că eu şi familia mea, sau cel puţin ce-a mai rămas din ea, eram greci.) De fiecare dată când îi duceam mâncarea unchiului, acesta îmi promitea că mă va duce şi pe mine la o convenţie a savanţilor, doar că niciodată nu o făcea.

După cum spuneam, eu aveam o mătuşă din cale-afară de rea. Trăiam într-un conac uriaş, plin de uşi, de uşite şi trape secrete pe care nu le descoperisem, fiind urmărită de mătuşa mea la tot pasul. Conacul avea o livadă imensă, plină cu pomi fructiferi, în care, bineînţeles că nu aveam voie să mă plimb. Rarele dăţi când unchiul ne însoţea la cină, nu avea voie să comunice cu mine, iar eu nu ştiam de ce. Dar, într-o zi, când mătuşa era plecată de acasă, am decis să mă uit prin conac. Am observat că pe fiecare uşă apare un simbol. Cel mai mare simbol se afla pe uşa biroului unchiului meu, aşa că mi-am făcut curaj să-l întreb ce reprezintă.

Am aflat că sunt, de fapt, Lectra şi-i pot face faţă lui Sidus!

- Mătuşa ta a plecat, nu? a spus el
- Da, dar ce înseamnă simbolurile acestea?
- Eşti sigură că a plecat?
- Foarte sigură!
- Cred că ştii deja istoria familiei noastre, dar nu ai înţeles-o.

- Cum adică s-o înţeleg?

- Eşti o fată specială, foarte specială! Sunt spirite bune şi spirite rele. Familia noastră luptă împotriva celor rele. Din păcate, cel mai rău şi mai crud spirit, spiritul morţii, Sidus, îi are captivi pe părinţii tăi şi te vrea şi pe tine. Familia noastră l-a învins, acum mulţi ani, dar venirea ta pe lume, un copil mai puternic decât el… l-a înnebunit şi vrea să te omoare!

- Cred că sucul acela de rodie ţi-a făcut rău! Ce puteri? Cine-i Sidus?

- De ce crezi că niciodată nu te-a lăsat mătuşa ta nesupravegheată? De ce crezi că nu te lasă să faci nici măcar un pas fără ştirea ei? Vei înţelege mai bine după asta!

- După…

Nici nu am apucat să termin propoziţia şi unchiul m-a luat de mână şi m-a dus în livadă. Am observat că pe fiecare trunchi de copac este desenat un simbol. Când am ajuns în mijlocul livezii, copacul cel mai mare avea acelaşi semn pe care-l descoperisem pe uşa de la biroul unchiului.

- Acum, poţi să-mi explici de ce m-ai adus aici şi ce înseamnă simbolurile?

- Simbolurile din casă sunt pentru protecţie, dar acesta de pe copac este un portal creat chiar de tine, Lectra!

- Lectra? Hai să te odihneşti unchiule, te rog!

În acel moment, pământul s-a cutremurat şi o ceaţă densă a pătruns în livadă. O siluetă stranie, aurie s-a ridicat din pământ.

Livada cu simboluri

- Sidus, ce mai vrei? Ai luat tot ce se putea de la noi!

Ca şi cum nu l-ar fi auzit pe unchiul meu, a spus:

- Bună, nepoţică! Ne întâlnim din nou!

Mă simţeam mai în forţă ca niciodată şi i-am răspuns:

- Nu ştiu cine eşti sau ce vrei, dar sunt sigură că ştiu că pe mine mă vrei. Nu sunt nepoata ta, nu ştiu să ne fi întâlnit vreodată, aşa că pleacă acum!

- Dulcea şi răzbunătoarea mea nepoţică, Lectra, văd că are memorie scurtă!

- Pleacă!

Iar un val mare de căldură a venit peste mine şi am simţit că pot să fac orice. Toată apa care se afla în butoaiele mari din livadă parcă prinse viaţă şi se năpusti asupra lui Sidus care plecă imediat. Am leşinat, iar când m-am trezit, l-am văzut pe unchiul meu radiind de fericire. Eram tot în livadă, lângă pomul cel mare şi am reuşit să mă ridic.

- Ce a fost asta? am întrebat nedumerită.

- Nu mai e timp de discutat! Trebuie să mergi în Cardeea! Atinge simbolul acesta de pe copac când intră mătuşa ta pe uşă, dar ţine minte, doar când intră mătuşa ta. Eu voi fi în biroul meu. Te iubesc, să nu uiţi asta, indiferent unde ai fi! Mult succes!

- Şi eu te iubesc mult! Nu înţeleg ce se întâmplă!

Dar când m-am uitat în jur, am observat că sunt singură.

Text şi ilustraţii, Mara Ielciu, clasa aVI-a

Paginile Biancăi

...sunt, din nou, doar o singură pagină concentrată, stropită cu esenţă de emoţie!

Întâlnirea

Soarele, punct măreţ de lumină, se joacă în timp, în indigoul înstelat. Stelele, planetele, fiinţele dansează în ritmul luminii: Venus, planetă presărată cu flori gingaşe: energii feminine, pure, sincere, frumoase, Marte, planetă cu arbori înţelepţi, energii masculine, sincere, sensibile. Sunt cu faţa spre soare, cu spatele, braţele, picioarele întinse pe câmpul moale, capul aşezat între flori. Privesc soarele în ochi, simt cum îmi mângâie fiinţa, închid ochii şi văd un punct roşu de lumină. Focul iubirii învăluie în natura planetei Venus, planeta care îmi este mamă.

O lacrimă îmi curge pe obraz, vântul mă atinge şuierând, mă cheamă în joc. Cu picioarele pe pământ, cu capul spre soare, păşesc înainte. Razele soarelui mă ghidează pe o cărare de lumină parfumată. Susurul apei îl aud de departe, muntele mă cheamă spre el… Dansez lin printre pomi, mângâi florile, le simt aroma, copacii îmi cântă.

La orizont, întrezăresc printre copacii vii ce radiază lumină verde, printre pomi înfloriţi cu nuanţe parfumate, vibrante, un capăt de curcubeu. Zbor spre el, simt în inimă o chemare. Lumina îmi gâdilă sufletul. Dansând, simţind abundenţa de culori calde şi reci, zăresc, în dreapta mea, o zână.

E frumoasă! Aripile gingaşe presară peste tot polen strălucitor. Dansez împreună cu ea, dansăm între petale. Susurul izvorului se aude tot mai intens în liniştea naturii. Păşesc într-un luminiş. Sunt pe vârful unui munte. Luna răsare la orizont, în dreptul aripilor mele.

Adierea caldă a vântului dinspre lună, ultimele raze ale soarelui pe Marte creează în faţa mea o cărare parfumată, chemătoare. Îmi atinge pielea fin şi mă îndeamnă să-mi urmez calea. Copacii şoptesc înţelepciune.

Întâlnirea perfectă

În depărtare, se aude cântecul unui voal de apă ce cade de pe stânci şi creează o întindere de apă lină. În ea, se oglindesc ramuri măreţe, păsări graţioase dansând, rostind cântecul puterii, al singurătăţii. Mergând înainte, pe cursul apei… păşesc într-un luminiş.

Aici, mă aşteaptă un unicorn. Ne privim sincer în ochi. Fericirea pluteşte, armonia naturii curge. Îi ating cu vârful degetelor cornul din frunte. Mă simt complet, mă simt completă. Sufletele ni se îmbrăţişează, iubirea înfloreşte radiind, înălţându-se. Se naşte un soare, o nouă lume!

Bianca Turdean, clasa aVIII-a

Ilustraţie, Ioana Bucur, clasa aVIII-a

Divertisment

...cultural-artistic

TEODOR HARŞIA

Pictor transilvan, Teodor Harşia, s-a născut în 1914, la Filpişu Mare, în judeţul Mureş. A urmat cursurile Şcolii de Arte Frumoase din Cluj, încheindu-le în anul 1949. A studiat cu marele artist, Catul Bogdan. A deschis o serie de valoroase expoziţii personale la Cluj-Napoca, Târgu-Mureş şi Bucureşti. A participat cu lucrări de mare ţinută artistică la diverse expoziţii colective judeţene şi republicane. A expus lucrări de certă valoare artistică în cadrul colectivelor de artă plastică românească organizate în mai multe ţări: Bulgaria, Polonia, Rusia, Germania.

Marele artist plastic a fost distins cu mai multe premii naţionale. Teodor Harşia ocupă un loc aparte în peisajul picturii româneşti moderne. Începuturile sale profesionale sunt influenţate de tehnica artistică a lui Grigorescu. Primele peisaje oglindesc, cu certitudine, acest fapt. În timp, artistul îşi cristalizează un stil propriu, original. Tuşele colorate sunt aşezate cu multă spontaneitate şi prospeţime pe suportul plastic (carton sau pânză, îndeobşte).

Pictorul este atras de tehnica picturii în culori de ulei realizând, cu precădere, naturi statice cu flori, cu fructe, peisaje citadine (în special din Cluj-Napoca), peisaje rurale, păduri dar şi o serie valoroasă de portrete ale apropiaţilor şi autoportrete de mare expresivitate. Maestrul realizează şi diverse compoziţii cu personaje, oglindind momente din viaţa ţăranilor şi a muncitorilor. Teodor Harşia foloseşte, cu mare măiestrie, diafane griuri colorate, imprimând multă sensibilitate şi frumuseţe lucrărilor sale.

Artistul stilizează şi simplifică mult forma obiectelor renunţând la detalii nesemnificative, reuşind cu mare meşteşug să sugereze din câteva linii şi pete, diverse obiecte, elemente ale compoziţiei. Marile muzee de artă din România au achiziţionat operele marelui pictor, expunându-le alături de realizările valoroase ale celorlalţi mari creatori români de frumos. Astfel, prin opera sa, Teodor Harşia intră în galeria marilor artişti români moderni care continuă să influenţeze creaţia tinerilor artişti ce urmează.

Pădure

Natură statică cu flori

Flori

Autoportret

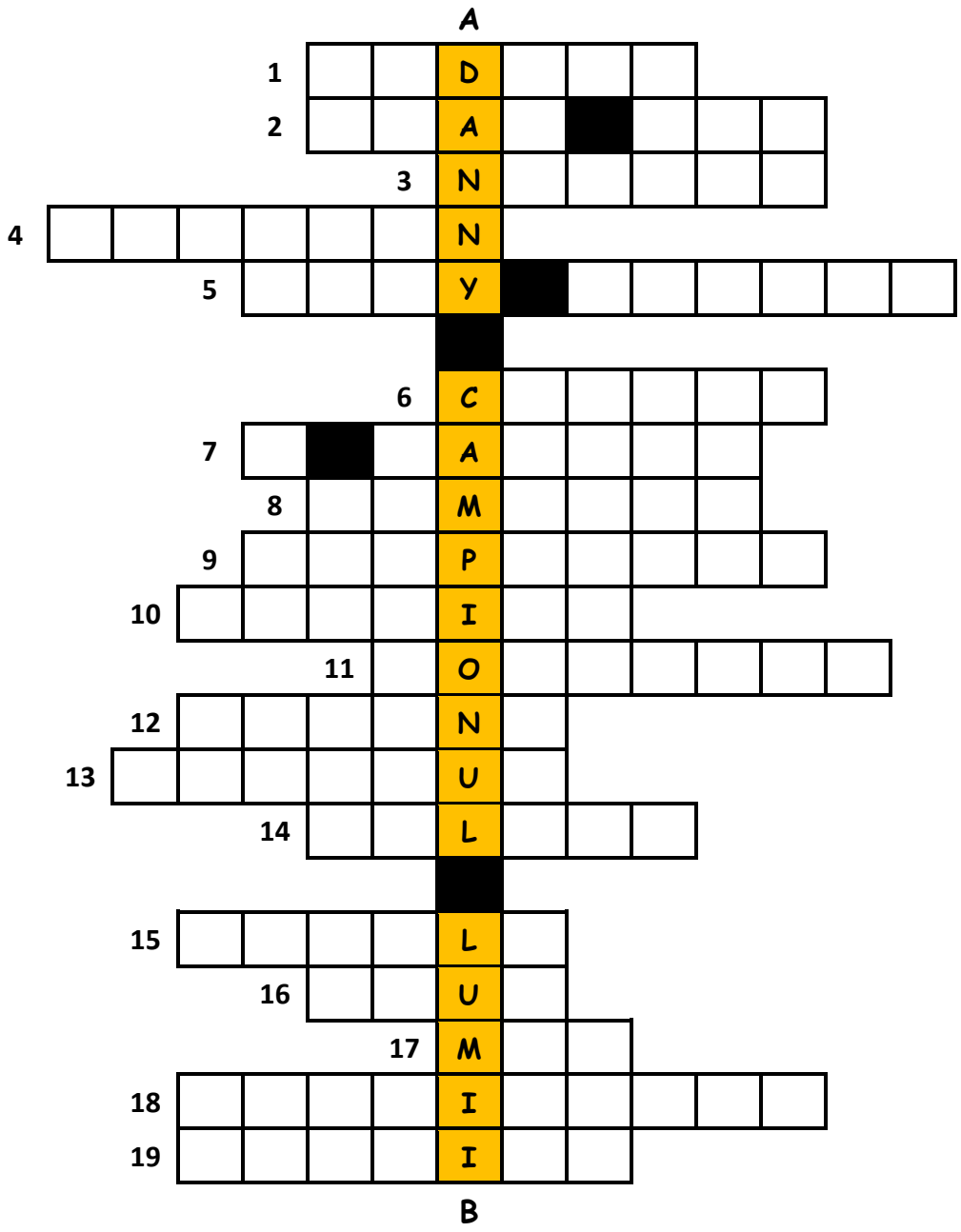
Profesor de educaţie plastică, Alin Bîlcu

Invitaţie la lectură

Noi am citit, vă recomandăm...

Pe verticala A-B vei găsi titlul cărţii al cărei autor este Roald Dahl.

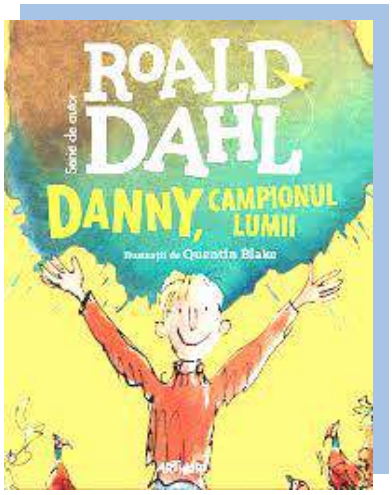

Invitaţie la lectură

Acum, că ai citit cartea indicată în pagina anterioară, găseşte soluţiile pentru completarea rebusului.

1. Unde au plănuit, Danny şi tatăl său, să se desfăşoare partida de vânătoare?
2. Ce au pus în stafidele păsărilor?
3. Când a aflat Danny secretul tatălui său?
4. Ce a meşterit tatăl lui Danny în mai puţin de 15 minute?
5. Cu ce s-a dus Danny după tatăl său?
6. Cum arăta, de obicei, locuinţa lui Danny?
7. Ce era, de fapt, Baby Austin-ul?
8. Care era numele lui Danny după marea vânătoare?
9. Cine se apropia de Doctorul Spencer şi de tatăl lui Danny?
10. Unde şi-a petrecut Danny copilăria?
11. Cine ar fi putut să se pensioneze, de multă vreme, dar nu şi-a dorit?
12. După ce a căzut, tatăl lui Danny a crezut că şi-a rupt...
13. Ce rol avea Danny pe timpul partidei de vânătoare?
14. Unde locuia Danny?
15. Cine era duşmanul tatălui lui Danny?
16. Câte pompe avea benzinăria lor?
17. Mama lui Danny a murit când acesta era...
18. În faţa rulotei lor se afla...
19. Păsările din pădure adormeau după ce mâncau...

Daria Mareşiu, clasa a VI-a

Ştiaţi că...

...doi elevi din clasa a VII-a B, de la Școala Gimnazială "Teodor Murășanu", pregătiți de doamna profesoară Lucica Irimia, au ocupat locuri fruntașe la Olimpiada de limba engleză, faza județeană. Astfel, eleva Diana Dorohoi s-a clasat pe un binemeritat loc doi, iar elevul Constantin Dumitriu a ocupat locul cinci, dintr-un total de 131 elevi participanți?

...la a VI-a ediţie a Concursului de pictură "Rapsodii de primăvară", organizat de Şcoala Gimnazială Internaţională Spectrum, din Cluj, colega noastră, Karina Brumar, din Clasa Pregătitoare C (înv. Mariana Picovici) a obţinut Premiul I pentru originalitate, expresivitate, tehnică, compoziţie, creativitate, cromatică, încadrare în temă? Felicitări micuţei pictoriţe!

...printre premianții ediţiei a XIV-a a Concursului de proză scurtă "Lumea cărților", 2017 se numără şi colegi de-ai noştri din gimnaziu: premiul al II-lea, Maria Rusu, clasa a V-a A, *Lumea cărților*, premiul al III-lea, Tania Petrache, clasa a V-a A, *Întâlnire neașteptată*, prof. coord. Octavian Gruian şi o menţiune, Antonio Florea, clasa a VI-a A, *Fascinanta lume a cărților*, prof. coord. Camelia Vesa? Felicitări pasionaţilor de desen şi de lectură!

Echipa de redacţie

Ştiaţi că...

...nu avem nici cea mai mică idee cum se face dar, de fiecare dată când primim extemporal la română, evenimentele din schiţa lui I. L. Caragiale, *D-l Goe...* iau o întorsătură "nouă" şi ajungem la rubrica ce expune, într-o manieră elegantă, perlele noastre.

Cum a fost pedepsit Goe? Părerile colegilor sunt împărţite. Iată-le!

Cucoanele îl pedepsesc pe Goe şi, cum au hăţit toate de el, trenul, când s-a oprit la staţia de la Periş, l-a făcut pe Goe să zboare cu nasul în clanţa uşii sau, dacă vreţi, făcându-l pe băiat să-şi piardă echilibrul şi să dea cu capul de clanţa de la uşă.

Mam' mare îl zguduie de mână şi, din cauză că îl trăsese cu o smucitură, acesta dă cu nasul de clanţa uşii.

Mama lui Goe îl scutură şi-l dă cu nasul de clanţă. Mamiţica îl scutură puţin de geacă pe Goe, dar Mam' mare şi Tanti Miţa nu sunt de acord, aşa că ele îl trag brusc de la mamiţa, apoi ea, ştiind că a greşit, îi dă o ciocolată. El merge în toaletă să o mănânce, dar Goe se blochează.

Unde a stat, de fapt, Goe pe parcursul călătoriei, că în compartiment cu cucoanele n-a fost?

Goe se duce în compartimentul unde stăteau bărbaţii.

Goe se credea adult, aşa că a mers după bărbaţi în compartimentul lor.

Goe iese iar pe coridor cu bărbaţii. Cucoanele îl lasă pe Goe să stea pe coridor cu bărbaţii, crezând că şi el este un bărbat.

Goe nu mai e, demult, un copil, cucoanelor!

Cum s-a rezolvat problema pălăriei pierdute?

Cucoanele erau tare îngrijorate că Goe nu mai avea pălărie deoarece toate prăvăliile erau închise, aşa că Mam' mare îi face o pălărie dintr-un turban.

Echipa de redacţie

Ştiaţi că...

...Duduia Gigica este o fetiţă cu aere de cucoană, mai răsfăţată decât Goe şi mult mai inventivă?

Duduia Gigica

Ca să nu mai rămână repetentă, cucoanele o duc pe Gigica la București, pe data de 10 Mai. Ele așteaptă trenul de dimineață cu mare nerăbdare. Gigica, răzgâiată cum era, spune:

- Dacă nu vine trenul acum, n-o să mai scriu nimic la testul de la română!

Una dintre cucoane îi răspunde:

- Acum vine! Trebuie doar să ai puțină răbdare.

Apare și trenul. Doamnele și fetița intră într-un compartiment. Mam`mare își face cruce și își aprinde țigareta. Gigica îi fură pe ascuns o țigară și se duce la toaletă să o fumeze. „Mamele" ei, văzând că lipsește de ceva vreme, se duc să o caute. Când își dau seama unde este și de ce s-a închis acolo, ele îi promit că o s-o dea jos din tren, dar Gigica le spune:

- O să pic și testul de la matematică, dacă mă dați jos!

Apoi, începe să plângă. Bunica, mătușa și mama o iau în brațe să o îmbuneze și o sărută cu mult drag. Ajung din nou în compartiment, iar Gigica începe să danseze. Își ia și geanta în mână, pentru un efect artistic mai deosebit. Geanta are o culoare foarte deschisă, asortată cu rochița verde și pantofiorii albi de lac. La un moment dat, pe când făcea o piruetă mai amplă, geanta îi zboară din mână, îndreptându-se spre geam. Acesta fiind deschis, evident că i-a zburat afară, spre stupoarea doamnelor care asistau ca la spectacol. Gigica începe să urle de disperare.

- Draga mea, nu plânge, îi spuse bunica! Îți cumpăr alta, când ajungem la București.

- Dar, acolo, era...

- Ce? Ce era?

- Era... biletul...

Apare și controlorul. El cere biletele, dar, fiindcă Gigica nu avea cum să-l arate, este dată jos la gara din Periș. Deși era repetentă, Gigica era foarte deșteaptă și descurcăreață. A urmărit un domn care mergea la București și, într-un moment de neatenție al bărbatului, s-a ascuns în geamantanul lui cel mare, printre haine și pantofi. După câteva ore de suportat mirosuri neplăcute, Gigica a ajuns la București, a ieșit tiptil din geamantan și s-a plimbat prin Gara de Nord, până a dat de „mamele" sale, care o așteptau oarecum îngrijorate.

Se pare că cineva o învățase pe Gigica o strategie...

Gigica, repetentă la şcoală, dar nu la Periş!

Text şi ilustraţie, Daria Şandru, clasa a VI-a

Expoziţia de pictură

Vă prezentăm câteva dintre picturile care au participat la Concursul pentru ilustrarea copertei şi a interiorului revistei "Noi", sub coordonarea profesorului de arte plastice, Alin Bîlcu.

Karina Brumar	Ioana Baraş	Diana Muntean
		
Ioana Baraş	Alexandra Chiş	Tudor Dunca
		
Diana Mocan	Irina Popa	Teodora Sălăgean
		